

Szabadság Krisztusban!

Gal 5,1

■ GOMBOR KRISZTIÁN

Vannak mondatok, amelyek nem egyszerűen megszólítanak bennünket, hanem megállítanak. Olyan mondatok, amelyekben egyszerre van jelen az örömhír és a figyelmeztetés. Pál apostolnak ez a mondata is ilyen. „*Krisztus szabadságra szabadított meg minket...*” Ebben a mondatban ott van az evangélium lényege: Krisztus azért jött, hogy felszabadítson, hogy szabaddá tegyen.

Azonban Pál rögtön hozzáteszi: „...*álljatok meg tehát szilárdan...*” Mintha azt mondaná: Ne felejtsetek el, mit kaptatok! Ne adjátok vissza azt a szabadságot, amelyet Krisztus megszerzett számotokra! Mert az ember különös módon képes arra, hogy még akkor is visszavágyjon a rabságba, amikor már nyitva van előtte az ajtó.

A szabadság különleges ajándék. Mégis sokszor félünk tőle. Könnyebb lehet, ha valaki megmondja, mit tegyünk, mit gondoljunk, hogyan éljünk. Könnyebb lehet egy szabály mögé bújni, mint személyes felelősséget vállalni Isten előtt. Könnyebb azt mondani: „Megtettem, amit előírtak”, mint azt kérdezni: „Uram, mit akarsz velem?”

Pál éppen ettől óvja a galatabeli gyülekezetet. A galaták megismerték Krisztust, elfogadták az evangéliumot. Ám később olyan tanítók jelentek meg közöttük, akik azt hirdették: Krisztus önmagában nem elég. Bizonyos vallási előírások teljesítése, a törvény megtartása, emberi cselekedetek szükségessé ahhoz, hogy valaki valóban Istenhez tartozzon.

Pál számára ez nem apró nézeteltérés. Ez az evangélium kérdése. Mert ha Krisztus kegyelméhez nekünk még saját érdemeinket is hozzá kell tennünk, akkor Krisztus keresztye már nem az egyetlen reménységünk. Akkor újra önmagunkra kerül a figyelem: Eleget tettem-e? Elég jó vagyok-e? Isten biztosan elfogad engem?

Az ember szeretné kiérdemelni azt, amit Isten ajándékba akar adni. Szeretnének megmutatni Istennek, hogy méltók vagyunk a szeretetére. Megpróbáljuk jó cselekedetekkel, szolgálattal, imádsággal „bebiztosítani” magunkat. Pedig az evangélium éppen az ellenkezőjét mondja: nem azért szeret Isten, mert jók vagyunk, hanem azért lehetünk jók, mert ő szeret bennünket.

„*Krisztus szabadságra szabadított meg minket...*” Milyen szabadságról beszél az apostol? Elsősorban a bűnnek és önmagunk megigazításának rabságától való szabadságról. Attól a kényszertől való szabadságról, hogy saját erőnkől kelljen megállnunk Isten előtt. Krisztus keresztye azt hirdeti: amit neked kellett volna megtenned, azt ő megtette. Amit te nem tudtál volna megfizetni, azt ő megfizette. Amit te nem tudtál volna helyrehozni, azt ő magára vette.

Ezért a keresztyén ember élete nem azzal kezdődik, hogy „mit kell még tennem?”, hanem azzal, hogy „mit tett értem Krisztus?” Az egyik élet állandó teljesítménykényszer. A másik hála. Az egyikben az ember folyamatosan bizonyítani akar. A másikban az ember elfogadja, hogy már elfogadták.

A szabadság nem azt jelenti, hogy most már bármit megtehetünk. Nem azt jelenti, hogy nincs többé Isten akarata, nincs erkölcsi felelősség, nincs bűn és nincs engedelmesség. A keresztény szabadság sokkal mélyebb ennél.

Szabad vagyok arra, hogy ne a bűn uralkodjon rajtam. Szabad vagyok arra, hogy nemet mondjak arra, ami tönkretesz. Szabad vagyok arra, hogy megbocsássak annak, aki megbántott. És szabad vagyok arra is, hogy szeretetből szolgáljam Istent és az embertársamat. Mert Krisztus szabadsága nem önzésre, hanem szeretetre vezet.

Pál ezért mondja később: „Mert az egész törvény egy igében teljesedik be, mégpedig ebben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” (Gal 5,14) A keresztény ember szabadsága nem önmagam körül forogó élet. Éppen ellenkezőleg: felszabadulás önmagamból.

Amíg rabságban vagyunk, önmagunkkal vagyunk elfoglalva. Krisztus azonban szabaddá tesz bennünket arra, hogy észrevegyük a másik embert. Hogy ne csak azt kérdezzük: „Mit kapok?”, hanem azt is: „Mit adhatok?” Ne csak azt nézzük, hogy ki szeret bennünket, hanem azt is, hogy kit szerethetünk.

Ez a szabadság azonban könnyen elveszíthető. Ezért mondja Pál: „...álljatok meg szilárdan...” Mintha egy olyan emberhez szólna, aki egy úton áll, és mögötte már bezárult egy ajtó. Előtte ott van a szabadság, de valami mégis visszahúzza. Egyszer már megtapasztalta Isten bocsánatát, mégis újra és újra a régi bűnei miatt vádolja önmagát. Tudja, hogy Isten kegyelméből él, mégis állandóan mások elismerését keresi. Tudja, hogy Krisztusban értékes, mégis másokhoz hasonlítja magát. Tudja, hogy Isten kezében van az élete, mégis a félelem irányítja.

Ezért hangzik ma is olyan erősen az apostol szava: „...álljatok meg szilárdan...” Ne engedd, hogy a múltad erősebb legyen Krisztus kegyelménél! Ez azonban nem azt jelenti, hogy mindig erősnek kell lennünk. A keresztény ember szabadsága nem azt jelenti, hogy soha nem fárad el, soha nem fél, soha nem bizonytalanodik el. A hitben járó ember is lehet gyenge. Lehetnek kérdései, lehetnek könnyei, lehet olyan napja, amikor csak annyit tud mondani: „Uram, segíts!”

És éppen itt válik különösen drágává Krisztus kegyelme. Mert a mi szabadságunk nem a saját erőnkől függ. Nem azért vagyunk szabadok, mert mi mindig erősek vagyunk, hanem azért, mert Krisztus erős. Ezért nem önmagunkba kell kapaszkodnunk, hanem öbelé.

A keresztény ember szabadsága végső soron Krisztushoz kötött szabadság. Krisztushoz tartozni nem rabság, hanem az igazi szabadság kezdete. Gondoljunk csak arra, milyen különbség van aközött, amikor valaki egyedül próbálja megteremteni a saját biztonságát, és aközött, amikor tudja: van valaki, akinek a kezében van az élete.

A szabadság nem egy távoli cél, amelyet majd egyszer elérünk, ha elég jó keresztények leszünk. Krisztusban már megkaptuk. A kérdés az, hogy élünk-e vele. A hit ezért nem állandó önvizsgálat. A hit Krisztusra nézés.

Ezért ma ne azt kérdezzük: „Mit kell még tennem Istenért?”, hanem álljunk meg egy pillanatra, és kérdezzük meg: „Mit tett értem Krisztus?” Ha így teszünk, akkor nem kényszerből kezdünk engedelmeskedni, hanem szeretetből. Nem azért szeretünk, hogy kiérdemeljük a kegyelmet, hanem azért, mert mi magunk is kegyelmet kaptunk. Ez az evangéliumi szabadság.

Szabadnak lenni Krisztusban azt jelenti: nem kell többé önmagunkat megváltanunk. A megváltás Krisztus munkája. A kegyelem Isten ajándéka. A hit pedig elfogadja ezt az ajándékot.

Ezért álljunk meg szilárdan! Amikor kísértés ér, álljunk meg. De ne önmagunkban, hanem Krisztusban álljunk meg. Mert ő az a szikla, amely nem mozdul el alattunk. Ő az, aki szabaddá tett, megtart, felel meg.